

щастливото, свѣтлото, приятелското лице, което двѣ крачка и едно палто носяхъ по тротуара.

— „Е, какъ намирате моето *нѣщичко*?

Ушитѣ ми пицяхъ, сѣкашъ, ставаше нѣкъдѣ буря.

Боже Господи! прати ми избавление тоя пѣтъ! Смили се надъ мене грѣшнаго!

— „Здрастуйте, господари!“

И съ тие думи двѣ рѣцѣ се слагатъ едната на моето дѣсно рамо, другата — на Пашаковото лѣво.

„Цаклевичъ!“ извикваме и двама.

— „Спасенъ съмъ“ пошупвамъ си ниско ... Юпитере, благодарж ти!“

Цаклевичъ е общъ приятель на сичкитѣ ми приятели. Веселъ, шеговитъ, неотегчителенъ, не чете списания и критики, не пише съчинения. Въ противоположность на всичкитѣ други, той не иска свѣдѣние за здавието ми, за мѣстонахождението ми, за движенията ми; той не пита за новини столични, а напротивъ, дава ги — като му ги поискашъ, и безъ да му ги поискашъ. — И тие новини винаги сж прѣдложени въ привлѣкателний видъ на извънредно събитие, посолени съ множко пеперецъ и духовито прикривающи съвсѣмъ други явления.

Така, прѣди една година и половина нѣщо, тоя безцѣненъ Цаклевичъ не бѣше ли привелъ въ вѣлнение цѣлото софійско общество по случай на... Впрочемъ, нека да кажж какъ менъ съобщи новината.